

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

บุคคลทุกคนเกิดมาพร้อมกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลถือเป็นหลักสำคัญที่ทั่วโลกให้ความสำคัญคุ้มครองพัฒนาปรับปรุงกฎหมายให้มีความทันสมัยก้าวทันโลกมากยิ่งขึ้นและซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560 มาตรา 4 วรรคหนึ่งซึ่งบัญญัติว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง” อันจะเห็นได้ว่าเป็นการวางหลักทั่วไปอันเป็นการประกาศเจตนารมณ์ของรัฐที่จะให้ความรับรองคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลทุกคน¹ การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องขังเป็นปัญหาหนึ่งที่รัฐและประชาชนในประเทศไทยให้ความสำคัญมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันตามที่บัญญัติในรัฐธรรมนูญและหลักสิทธิมนุษยชนที่ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิดก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุด ย่อมแสดงว่าบุคคลใดที่ศาลยังไม่มีคำพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำความผิดจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเหมือนกับเป็นผู้กระทำความผิดมิได้² รัฐได้พยายามแก้ไขปรับปรุงกระบวนการยุติธรรม ให้มีความเป็นธรรมและเคารพสิทธิของจำเลยให้มีความเป็นธรรมมากยิ่งขึ้นและถือเป็นเรื่องสำคัญสำหรับทุกประเทศทั่วโลกแต่กฎหมายที่มีอยู่ในประเทศไทยเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องขังที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปโดยเฉพาะสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญในการควบคุมตัวจำเลยไว้ภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานอย่างหนึ่งที่ประชาชนที่ตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาควรได้รับโดยกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560

มาตรา 28 บัญญัติไว้ว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย การจับและการคุมขังบุคคลจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาลหรือมีเหตุอย่างอื่น ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

¹ บรรเจิด สิงคะเนติ. (2558). *หลักพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: วิญญูชน. หน้า 122.

² สุทิน นาคพงษ์. (2563). สิทธิมนุษยชนกับการประกันตัวในคดีอาญา. *วารสารศาลรัฐธรรมนูญ*. 22(66). หน้า 297.

มาตรา 29 บัญญัติไว้ว่า “บุคคลไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ใน กฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้”

ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษา อันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้

การควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องหาหรือจำเลยให้กระทำได้เพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อป้องกันมิให้มีการหลบหนีในคดีอาญาจะบังคับให้บุคคลให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเองมิได้

คำขอประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาต้องได้รับการพิจารณาและจะเรียกหลักประกันจนเกินควรแก่กรณีมิได้ การไม่ให้ประกันต้องเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ” โดยบทบัญญัติดังกล่าว เปรียบเสมือนหลักประกันความคุ้มครองสิทธิของบุคคล กระบวนการยุติธรรมถือเป็นกลไกหนึ่งที่มีความสำคัญในการควบคุมสังคม โดยในประเทศไทยใช้ระบบนิติรัฐ (Legal State) ประกอบกับหลักนิติธรรม (The Rule of Law) นั่นคือ พลเมืองทุกคนจะต้องอยู่ภายใต้เงื้อมมือของกฎหมายอย่างเดียวกัน และเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบมากกว่าพลเมือง โดยกฎหมายจะทำหน้าที่กำหนดบรรทัดฐานและควบคุมความประพฤติของพลเมืองในสังคม เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข³ ซึ่งการใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กรต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และบุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น บุคคลย่อมเสมอกันและกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

การดำเนินคดีอาญาตามกระบวนการยุติธรรม เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นจำเป็นที่รัฐจะต้องเข้ามาดูแลรักษาผลประโยชน์ของรัฐ ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนภายในรัฐ โดยรัฐจำเป็นต้องควบคุมตัวผู้กระทำความผิดไว้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งกฎหมายให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานของรัฐในการควบคุมตัวผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดได้ จึงส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลหรือจำกัดสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นการควบคุมตัวผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยผู้ถูกระทบกระเทือนสิทธิและเสรีภาพจากการดำเนินคดีอาญาจะต้องมีขอบเขตและจำกัดอำนาจรัฐเกี่ยวกับมาตรการบังคับต่าง ๆ ตั้งแต่การค้น การจับ การขัง การควบคุม และการปล่อยตัวซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินคดีอาญา

³ สำนักงานกิจการยุติธรรม. (2552). *กระบวนการยุติธรรมทางอาญาไทย : ฉบับประชาชน / สำนักงานกิจการยุติธรรม*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม. หน้า 1.

เพื่อความสะดวกในการดำเนินคดีอาญา ทั้งนี้เพื่อป้องกันการหลบหนี หรือไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน การควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยระหว่างสอบสวนหรือระหว่างพิจารณาคดีถึงแม้จะเป็นการจำกัดเสรีภาพ เป็นการลิดรอนสิทธิและเสรีภาพของจำเลยในคดีอาญาแต่หากไม่ทำการควบคุมตัวจำเลยหรือมีตัวจำเลยไว้ในระหว่างสอบสวนหรือพิจารณาของศาลการดำเนินคดีก็ไม่อาจกระทำได้

การใช้อำนาจรัฐเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยของสังคมแล้วต้องคำนึงถึงการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน เพราะเมื่อบุคคลใดต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาไม่เพียงแค่มุขคนนั้นจะได้รับความเดือดร้อนแต่รวมไปถึงบุคคลในครอบครัวของบุคคลผู้นั้นด้วย แม้ว่ากฎหมายจะยึดหลักการที่ว่า ผู้ต้องหาหรือจำเลยได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ก่อนที่จะได้รับการพิพากษาจากศาลว่าเป็นผู้กระทำความผิด แต่ในทางปฏิบัติกับพบว่าภายหลังที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง ด้วยศาลเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำความผิด การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดมีเหตุตามกฎหมายที่จำเลยไม่ควรต้องรับโทษแต่ศาลพิจารณาสั่งจำเลยไว้ระหว่างคดียังไม่ถึงที่สุดเพื่อรอการพิจารณาคดีระหว่างอุทธรณ์หรือฎีกา อันเป็นการลิดรอนสิทธิและเสรีภาพของบุคคลสิทธิที่จะได้รับการปล่อยตัวอย่างรวดเร็วและเป็นธรรมทำให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยไร้อิสระภาพและหากมีการปล่อยตัวชั่วคราวก็ยึดหลักการใช้หลักประกันตามดุลพินิจของศาลในการสั่งปล่อยตัวชั่วคราว ซึ่งหลักกฎหมายนี้ยังเป็นปัญหาที่มีความบกพร่องอยู่ ทำให้ผู้ต้องหาในคดีที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้องแล้วไม่ได้รับความเสมอภาคในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพตามหลักมาตรฐานของสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน⁴

ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ประชาชนควรได้รับความคุ้มครองเคารพสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย อย่างเท่าเทียมรวมถึงจำเลยในคดีอาญา ถือว่ายังเป็นผู้บริสุทธิ์อยู่ จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าจำเลยผู้นั้นเป็นบุคคลที่ได้กระทำความผิดตามกฎหมายจริง การถูกจำกัดเสรีภาพโดยการจำคุกของผู้ต้องขังนั้น โดยสภาพย่อมทำให้ผู้ต้องขังขาดการติดต่อจากโลกภายนอกไร้ซึ่งเสรีภาพในการติดต่อกับครอบครัว ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดผลกระทบต่อสภาพจิตใจ ความสัมพันธ์ และชีวิตครอบครัวของจำเลยย่อมเกิดปัญหาการสันคลอนของความสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งทำให้เกิดปัญหาครอบครัวแตกแยก ทำให้จำเลยจะกลับคืนสู่สังคมและอยู่ร่วมกับสังคมภายหลังจากที่พ้นโทษจากการถูกควบคุมตัวเป็นเรื่องยาก

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งเน้นศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี มาตรฐานสากล และนำมาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจน ในการใช้ดุลพินิจสั่งจำเลยภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรค

⁴ สำนักงานกิจการยุติธรรม. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 3. หน้า 2.

แรก บัญญัติว่า “ถ้าศาลเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำผิดก็ดี การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดก็ดี คดีขาดอายุความแล้วก็ดี มีเหตุตามกฎหมายที่จำเลยไม่จำเป็นต้องรับโทษก็ดี ให้ศาลยกฟ้องโจทก์ปล่อยจำเลยไป แต่ศาลจะสั่งขังจำเลยไว้หรือปล่อยชั่วคราวระหว่างคดียังไม่ถึงที่สุดก็ได้...” จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า กฎหมายได้กำหนดว่ากรณีที่ศาลยกฟ้องเพราะเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำผิดการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด ให้ศาลยกฟ้องโจทก์และปล่อยจำเลยไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคแรก แต่กฎหมายจากบทบัญญัติตามมาตราดังกล่าว ได้บัญญัติตอนท้ายไว้ว่า “แต่ศาลจะสั่งขังจำเลยไว้หรือปล่อยชั่วคราวระหว่างคดียังไม่ถึงที่สุดก็ได้...” โดยกฎหมายก็ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้อย่างชัดเจนในการให้ศาลใช้ดุลพินิจในการพิจารณาอย่างไร หรือกำหนดหลักเกณฑ์ว่าจะนำมาตรการดังกล่าวมาใช้ในกรณีใดบ้าง⁵

การที่ศาลสั่งขังจำเลยหรือปล่อยตัวชั่วคราวจำเลยไว้ภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง นั้นเป็นดุลพินิจของศาลอย่างเด็ดขาด ซึ่งการที่ศาลจะไม่ปล่อยตัวจำเลยนั้น มีหลักสำคัญอยู่ 3 ประเด็น คือ เชื่อว่าจำเลยจะหลบหนี จำเลยอาจจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานและจำเลยจะไปก่อเหตุอันตรายประการอื่น

การที่ศาลจะสั่งขังจำเลยไว้ภายหลังจากมีคำพิพากษายกฟ้อง โดยเหตุจำเลยมิได้กระทำความผิด หรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด เมื่อศาลมีการพิจารณาจากพยานหลักฐาน พยานวัตถุ พยานบุคคล สืบหาข้อเท็จจริง ผ่านกระบวนการพิจารณาคดีจนสิ้นสุดลงแล้ว ศาลมีคำพิพากษายกฟ้องโดยเห็นว่าจำเลยมิได้มีความผิด หรือ การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด หรือ คดีขาดอายุความ หรือมีเหตุอันควรยกเว้นโทษย่อมเป็นเครื่องยืนยันได้ระดับหนึ่งแล้วว่าแท้จริงแล้ว จำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์ และในทางปฏิบัติเมื่อศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาแล้ว พยานหลักฐานต่าง ๆ ย่อมอยู่ในกระบวนการพิจารณาของศาลแล้ว จำเลยไม่อาจเข้าไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานในคดีได้ เมื่อศาลมีคำพิพากษาแล้วจำเลยไม่มีความผิดการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดย่อมเชื่อมั่นได้ว่าหากปล่อยตัวชั่วคราวจำเลยระหว่างรอการพิจารณาคดีอุทธรณ์หรือฎีกาแล้วจำเลยจะไม่หลบหนี นอกจากนี้ควรจะมีวิธีการหรือมาตรการ และการบังคับใช้ โดยกำหนดบทลงโทษไว้หากจำเลยหลบหนีการปล่อยตัวภายหลังศาลชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง ในคดีอยู่ระหว่างอุทธรณ์หรือฎีกา เพื่อเป็นหลักประกันว่าจำเลยผู้ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวจะมาปรากฏตัวต่อหน้าศาลตามกำหนดนัดหรือการเรียกของศาล จึงมีประเด็นปัญหาทางกฎหมายที่ควรศึกษา ได้แก่

1) ปัญหาข้อกฎหมายที่ใช้บังคับกับจำเลยที่ถูกศาลยกฟ้องและขังระหว่างอุทธรณ์ฎีกา ในคดีอาญาสำหรับกฎหมายการปล่อยตัวชั่วคราวของประเทศไทย

⁵ ศิริประภา วิริยะพาหะ. (2564). การคุ้มครองสิทธิผู้ต้องขัง : ศึกษาเฉพาะกรณี สิทธิในการเยี่ยมเพื่อใช้ชีวิตของผู้ต้องขังที่มีความหลากหลายทางเพศ. *วารสารบัณฑิตศึกษานิติศาสตร์*. 14(3). หน้า 523.

2) ปัญหาหลักเกณฑ์ในการเรียกหลักประกันของผู้ที่ขอลปล่อยตัวชั่วคราวกรณีศาลยกฟ้องในระหว่างการอุทธรณ์หรือฎีกา

3) ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับระยะเวลาในการใช้สิทธิอุทธรณ์ฎีกาการขอลปล่อยตัวชั่วคราวของจำเลยในคดีกรณีศาลยกฟ้องในระหว่างการอุทธรณ์หรือฎีกา

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญในการควบคุมตัวจำเลยไว้ภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง

2. เพื่อศึกษาหลักกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญในการควบคุมตัวจำเลยไว้ภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง

3. เพื่อศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญในการควบคุมตัวจำเลยไว้ภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง

4. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญในการควบคุมตัวจำเลยไว้ภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 29 ได้บัญญัติว่า ในคดีอาญาให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษา อันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ แต่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 ได้บัญญัติให้ศาลจะตั้งขังจำเลยไว้หรือปล่อยชั่วคราวระหว่างคดียังไม่ถึงที่สุดก็ได้ ในคดีที่ศาลยกฟ้องทำให้มีปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับบรองคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพว่าขัดแย้งกับหลักรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 จึงสมควรแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้อง มีขอบเขตเงื่อนไขชัดเจน เพื่อให้เป็นมาตรฐานไม่กระทบสิทธิเสรีภาพของจำเลยให้ได้รับความเดือดร้อนเกินควร ตามหลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์ ของกฎหมายประเทศไทยและกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ สาธารณรัฐฝรั่งเศส สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีและประเทศญี่ปุ่น เพื่อรวบรวมข้อมูลเปรียบเทียบ นำมาวิเคราะห์เป็นแนวทางแก้ไขประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความอาญาให้มีความเหมาะสม มีขอบเขตที่ชัดเจนในการสั่งขังหรือควบคุมตัวจำเลยไว้ ภายหลังที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง ให้สอดคล้องกับหลักรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การวิจัยโดยการศึกษาจากตำรา รวบรวมจากเอกสารข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นผลงานวิจัย วิทยานิพนธ์ วารสาร บทความ เอกสารทางราชการ รวมทั้งความเห็นคำพิพากษาและกฎหมายที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาโดยมุ่งเน้นศึกษาการควบคุมตัวจำเลยไว้ภายหลังศาลชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง ทั้งในประเทศ และต่างประเทศเพื่อนำมาวิเคราะห์เป็นข้อมูลในการเสนอแนะแนวทางแก้ไข ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมตัวจำเลยภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้องโจทก์แล้ว ให้มีความชัดเจนเหมาะสมกับลักษณะความผิด สอดคล้องกับหลักสิทธิเสรีภาพ เพื่อผลลัพธ์ในการปรับปรุงและแสวงหาหนทางที่ดีที่สุดสำหรับกฎหมายไทย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญในการควบคุมตัวจำเลยไว้ภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง
2. เพื่อศึกษาหลักกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญในการควบคุมตัวจำเลยไว้ภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง
3. เพื่อศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญในการควบคุมตัวจำเลยไว้ภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญในการควบคุมตัวจำเลยไว้ภายหลังศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง